

Jasmin Leinonen

HARMAITA HAIKUJA

Kuvataiteen koulutusohjelma

2014

HARMAITA HAIKUJA

Leinonen, Jasmin
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2014
Ohjaaja: Hautala, Päivi-Maria ja Velhonoja, Matti
Sivumäärä: 22
Liitteitä: -

Asiasanat: biografia, haiku, inspiraatio, prosessikuvaus

Opinnäytetyössä käsiteltiin tekijää itseään. Matkaa taiteen parissa – Limingan taidekoulusta Kankaanpään taidekouluun. Tarkasteltiin elämää ja valintoja. Avattiin työskentelytapoja ja inspiraation lähteitä sekä uppouduttiin läheisesti taiteilijan sielunelämään. Viimeisessä luvussa perehdyttiin lopputyön prosessiin, työvaiheisiin ja sisältöön.

Opinnäytetyön tyyli oli vapaa. Tekstiä tehostamaan ja rytmittämään käytettiin teoskuvia tekijän omasta tuotannosta sekä luotiin harmaita haikuja.

FIFTY SHADES OF HAIKU

Leinonen, Jasmin

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2014

Supervisor: Hautala, Päivi-Maria and Velhonoja, Matti

Number of pages: 22

Appendices: -

Keywords: biography, haiku, inspiration, process description

The purpose of this thesis was to study the author's journey in the Wonderland of Arts. From The Liminka School of Arts to the Fine Arts Kankaanpää. The thesis looked into the life and the choices, opened the working methods and inspiration, and deepened the psyche of the artist. The last chapter explored the process stages and idea of the author's thesis work.

The style of the thesis is informal. The Author's artwork and haikus were used to boost the text to be more enjoyable.

Sisällys

1 JOHDANTO.....	6
1.1 Maanantai 10/02/2014. Kankaanpää.....	6
1.2 Maanantai 28/04/2014. Kankaanpää.....	7
2 JUURET.....	9
2.1 Artist statement ja lopun alku.....	9
2.2 Sarjakuvalinjalla.....	10
2.3 Kankaanpää.....	11
2.3.1 Sosiaalinen turvaverkosto ja Kankaanpääkupla.....	12
3 TARINANKERRONTAA JA POHDINTOJA OLEVAISUUDESTA.....	14
3.1 Musiikki muusana.....	14
3.2 Jeesukset, jumalolennot ja sen sellaiset.....	15
4 LOPPUTYÖ.....	19
4.1 Lopputyö prosessina - kuvin ja sanoin.....	19

*Yksin sumussa
Surullinen Alpakka
ei taaskaan seuraa.*

1 JOHDANTO

1.1 Maanantai 10/02/2014. Kankaanpää

Ajattelin aloittaa kirjoittamisen, kuten usein on tapana, alusta. Kohtasin hyvin nopeasti ensimmäisen ongelman – mistä alusta? Alkuja kun mahtuu ihmiseen eloon useita. Niitä on jatkuvasti. Periaatteessahan jokainen päivä on jo itsessään uusi alku. (Katsokaas, livahdan jo nyt liian syvälle yksityiskohtiin, takaisin aasin selkään, siis).

Tiesin etten halunnut aloittaa syntymästani, tai lapsuudestani. Sellaiset asiat on syytä jättää myöhempään, jos nimittäin haluaa jonain päivänä tarkastella itseään syvemmin, kirjallisessa muodossa. Ei, konsepti ei nyt ole oikea sellaiseen tuumaamiseen. Myös nuoruuden tyrskyt lienee parasta ohittaa, sen sortin teksti toki olisi arvokasta työmaata kenties psykologiaan tahi kasvatustieteisiin perehtyneille, mutta tässä tilanteessa moiset tarinat eivät mahtaisi palvella pyrkimyksiäni.

Olisiko minulle sopiva alku siinä, kun sukelsin taiteen maailmaan? Olin juuri kirjoittanut ylioppilaaksi ja päätin harkita etenemismahdollisuuksiani tässä elämässä - ihan kaikessa rauhassa - Limingan taidekoulussa. Vai ryhtyisinkö kuitenkin työstämään tekstiäni niiltä ajoilta, kun aloitin tässä nykyisessä opinahjossani? Kolme ja puoli vuotta Kankaanpäästä. Siinä olisi tarina jos toinenkin kerrottavana.

Uuden vuoden aattona jouduin pysähtymään. Kuulin ystäväni poistuneen, aivan liian varhain. Löysin itseni tilanteesta, jossa olikin pakollista käsitellä alkujen sijasta loppuja. Yksi sellainen hieroi itseään vasten kasvojani, vaikken olisi niin toivonutkaan käyvän.

Ajattelin loppuja päivän jos toisenkin. Aika kului. Kuin varkain, oli kadonnut jo kuukausi. Kieltäydyin vajoamasta liialliseen synkkyyteen, se kun ei palvelisi tässäkään tilanteessa ketään. Mutta ajatukseni vaelsivat huomaamattani pohtimaan elon mysteerejä, rajallisuutta sekä epäreiluutta. Vaikka kuka minä olen ketään tai mitään syyttelemään.

Valaistuin jälleen kerran ja ymmärsin asian, jonka turhan usein tunnun kadottavan. Meidän tulisi nauttia ajasta, nauttia elosta ja sen suomista poluista. Ihmisistä, jotka ajautuvat tiellemme, tai joiden poluille itse mätkähdämme kuin tyhjästä. Kaikista, joiden kanssa vain risteämme, tai purjehdimme tovin rinta rinnan. Niistä, joita tervehdimme, kuten bussikuskit linjalla ollessaan tervehtivät toisiaan. Meidän sietäisi olla onnellisia vääristä numeroista, puhelinmyyjistä sekä vanhoista ystävistä, jotka vain testaavat vieläkö numeromme on käytössä.

Sietäisimme nauraa toisten kanssa ja nauraa itsellemme. Sallia itsemme itkeä ilosta, itkeä surusta, ja kuten Juice: itkeä ihan muuten vaan.

Meidän tulisi vaalia yllätyksellisiä hetkiä - sellaisia hetkiä, jolloin muistaa vasta hetkeä ennen paluukyydin lähtemistä unohtaneensa ostaa postikortin, vaikka olikin ajatellut sellaisen lähettää. Hetkiä, jolloin ystäväsi sinulle ennestään tuntematon toveri kaivaa laukustaan kaksi postimerkitettyä korttia ja antaa sinun valita toisen, koska kantaa niitä mukanaan juurikin siksi, ettei koskaan voi tietää, milloin on hyvä hetki lähettää postikortti. Sellaisia hetkiä, jolloin olet onnellinen käsittämättömistä ihmisistä, sattumasta ja siitä, että avasit suusi oikeana hetkenä. Hetkiä joina kirjoitat kaunista, postimerkitettyä korttia kauniille ja tärkeälle ihmiselle, joka on jatkuvasti liian monen sadan kilometrin päässä. Ja kirjoitat sitä korttia peilikirjoituksena, ihan vain siksi koska osaat ja koska siihen menee tavallista enemmän aikaa, että varmasti saat pistää kenkää toisen eteen, ettet myöhästyisi paluumatkaltasi.

Ja näin pääsin aluista loppuun ja lopun kautta uusiin alkuihin ja nyt olen näiden alkujeni kanssa aivan lopussa. Mutta hei – minähän aloitin jo!

1.2 Maanantai 28/04/2014. Kankaanpää

Paljon on muuttunut siitä, kun ryhdyin kirjoituspuuhiin alkukeväästä. Viimeisimmät viikot, tai pikemminkin tässä vaiheessa jo kuukaudet, ovat rytmittyneet lopputyön taiteellisen osuuden loppuun saattamisen parissa painimisesta. Nyt Yliveto-lopputyönäyttelymme roikkuukin jo valmiina ja niin kovin kauniina Jyväskylän

taidemuseon seinillä, joten olisi aika saada tämä tekstimuotoinen itsetutkiskelukin valmiiksi.

Palaan tekstini aikana useisiin kohtiin, joita tuumailin aiemmin keväällä ja jotka löytyvät aloituskappaleesta. Tutkailen reittejäni sekä punnitsen siinä sivussa elämäni ja valintojani, tarkastelen kompastuskiviä ja monen sorttista kehitystä tällä matkallani taiteen parissa. Tahdon tiivistää kirjalliseen opinnäytetyöhöni ne ajatukset ja tunnelmat, jotka nyt tämän nelivuotisen taipaleen kalkkiviivoilla tuntuvat kaikista oleellisimmilta ja tarkastella itselleni ominaiseen tapaan myös kaikkea vähän vähemmän tärkeää siinä sivussa.

Olen luonnostani rönsyilevä viestijä ja vaikka tiedän sen olevan toisinaan vastaanottajalle raskasta, en pyri siitä tämän prosessin nimissä pois, koska se on osa minua ja yksi oleellisista syistä, minkä vuoksi luon kuvia.

Viestintätavastani huolimatta rakastan painettua sanaa, jonka vuoksi olen sijoittanut opinnäytetyöhöni (mielestäni sopiviin väleihin) haikuja.

Haikut rentouttavat ja rauhoittavat mieltäni. Jostain syystä nautin haikujen kirjoittamisesta: ne ilmestyvät mieleeni aika lailla valmiina, tarkastan tavut ja kirjoitan ne ylös. Niiden ei tarvitse olla hyviä taikka erityisen jännittäviä. Minulle riittää, että ne ovat valmistuneet suoraan ja vaivattomasti, kuten haikun kuuluisikin. Tässä kirjallisessa opinnäytetyössä ne symboloivat eräänlaisia turvasatamia, hetkittäistä zeniläistä rauhaa kaiken tämän hektisen harhailun ja kaaoksen keskellä.

*Toisinaan mä en
tiedä mitä tarvitsen
uni ois kiva.*

2JUURET

2.1 Artist statement ja lopun alku

Niin kauan kuin muistan, olen viehättynyt ihmisistä jotka osaavat kertoa tarinoita. Kertoa elävästi, soljuen, nokkelilla kielikuvilla kertomustaan värittäen. Jo aivan pienenä hakeuduin mieluusti aikuisten kahvipöytiin kuuntelemaan jännittäviä tarinoita elämästä – jostain sellaisesta, mikä mitä ilmeisimmin vielä minuakin tarinoita tulvillaan odottaisi.

Harmikseni pian ymmärsin, ettei minusta kenties koskaan tulisi verbaalisesti vakuuttavaa, vanhan kansan tarinaniskijää, koska sanallinen itseilmaisuni on perin nopeaa, rönsyilevää ja herkästi raiteiltaan ajautuvaa sorttia, jonka vuoksi unohtelen niitä herkullisia yksityiskohtia ja sävyjä, jotka juurikin tekevät kertomuksista jännittäviä ja koukuttavia kuunnella.

Lopulta löysin itselleni suotuisan sataman taiteesta. Kuvaa tehdessä ehdin suodattaa materiaalini paremmin ja tehdä tarinan vastaanottamisesta vaivattomampaa. Voin soljua, pilkkoa, paikata, värittää, valehdella, purkautua, keksiä, vitsailla, viihdyttää, muistella ja unohtaa kaikki tärkeimmät sävyt aivan kaikessa rauhassa.

Ja mikä parasta - (o)saan kertoa tarinoita!

Edellinen kappale on artist statementini. Mietin pitkään, mitä haluaisin tekemisestäni kertoa, mikä olisi olennaista työssäni jos se pitää tiivistää jotenkin simppelisti.

Olen monesti kuullut siitä, kuinka tyylini on sarjakuvamainen. Ja mitäs sitä taustaansa kieltämään, sarjakuvaopinnot Limingan taidekoulussa olivat minulle suuri ovi kohti taiteen jännittävää maailmaa. Ennen Liminkaa en ollut koskaan varsinaisesti opiskellut taidetta. Sieltä sain eväät ja palon lähteä opiskelemaan perinteisemmän taidekentän salaisuuksia.

Sarjakuvat, siitä kaikki lähti.

2.2 Sarjakuvalinjalla

Menin Limingan kansanopiston taidekouluun sarjakuvalinjalle syksyllä 2008. Olin samana keväänä kirjoittanut ylioppilaaksi, tietämättä mitä oikeastaan haluaisin elämälläni tehdä. Runsauden pula taisi olla suurin viholliseni (tai ystäväni, riippuen miltä kantilta asiaa haluaa tarkastella) silloin. Oli niin paljon mistä valita, mutta en nähnyt selkeitä reittejä edessäni. Tuntui hyvältä ajatukselta pitää niin sanottu välivuosi, mutta kuitenkin opiskella samalla jotain uutta ja kiehtovaa. Olin piirtänyt pienestä asti, mutta kaipasin jonkinlaista suuntaa tekemiselleni. Sattumalta eksyin oikeaan paikkaan. Limingasta sain eväät tarinankerrontaan, kuvittamiseen ja tarinoiden kuljettamiseen kuvien kautta. Eniten minua kiehtoi omaelämäkerrallisen sarjakuvapäiväkirjan pitäminen.

Ennen Liminkaa olin lukenut parisen vuotta internetissä kotimaisten sarjakuvataiteilijoiden ja -opiskelijoiden blogeja, joissa he kertoivat arkisista kommelluksistaan. Itseasiassa juurikin blogien kautta sain ensikosketukseni Limingan taidekouluun, koska monet silloiset opiskelijat olivat perin aktiivisia bloggaajia.

Niihin aikoihin yritin itsekkin aloitella sarjakuvablogin pitämistä, mutta se lähti varsinaisesti käyntiin vasta koulun aikana jolloin kuvapäiväkirjan pitämisestä tuli osa arkeani.

Mielestäni oli ihastuttavaa valikoida omituisia sattumuksia arkisista hetkistä ja värittää niistä kerrottavia. Alkuaikojen jutut olivat luonnollisesti kokeilevia ja kehoja, mutta oman tiensä etsiminen taisikin olla yksi niistä suurimmista huveista.

Vuoteni sarjakuvaopintojen parissa venähti kuin huomaamatta toiseksi samanmoiseksi: olin vasta päässyt alkuun. Vaikka taloudellisesti valintani näytti niihin aikoihin pitkälti itsetuhoiselta, en koskaan katunut. Ilman toista vuotta Limingassa en luonnollisestikaan olisi edennyt tähän missä nyt olen. Toki Universumi olisi voinut johtaa minut myös toisia reittejä Kankaanpäähän. Silti olen tyytyväinen, että otin aikani ja annoin tyylini hautua sopivalla lämmöllä sellaiseksi puoliraa'aksi ja esivalmistelut seuraavaa työvaihetta varten olivatkin valmiit. Olin valmis opiskelemaan lisää, ja jälleen hieman jotain uutta.

Syksyllä 2010 pääsin aloittamaan opinnot Kankaanpään taidekoulussa.

*Osaan kertoa
kuvilla asioita
sanattomasti*

2.3 Kankaanpää

Nämä muutamat vuodet Kankaanpäässä ovat olleet kaiken kaikkiaan miellyttävä kokemus. En tiennyt tarkkaan mitä odottaa AMK-tasoiselta taidekoulutukselta, enkä ennen hakuprosessia ollut koskaan kiinnittänyt huomiota koko Kankaanpään olemassaoloon. Kuitenkin tällainen pienemmän paikkakunnan mentaliteetti ja rauha on minulle omiaan. Vaikkakin lähemmäs neljän täällä vietetyn vuoden aikana sitä on ennättänyt kaipaamaan enemmän vapaa-ajan aktiviteetteja, varsinkin edes jotenkuten siedettävää elävää musiikkia ja kenties elokuvateatteria. Silti en olisi voinut kuvitellakaan selviytyväni taideopinnoista missään muualla, koska tätä nykyä näyttää, että paria poikkeusta lukuunottamatta kaikki taidealan koulut löytyvät pääkaupunkiseudun välittömästä läheisyydestä. Itselläni eivät taloudelliset resurssit olisi mitenkään riittäneet asumiseen ja opiskeluun tämän maan vilkkaimmissa ja kalleimmissa koloissa. Enkä myöskään erityisemmin nauti liian hektisestä elämäntyylistä. Pieni rauha ja vapaus tahdittaa itse oma rytminsä, niin työskentelyn kuin arkensakin kanssa, sopii minulle mitä parhaiten.

2.3.1 Sosiaalinen turvaverkosto ja Kankaapääkupla

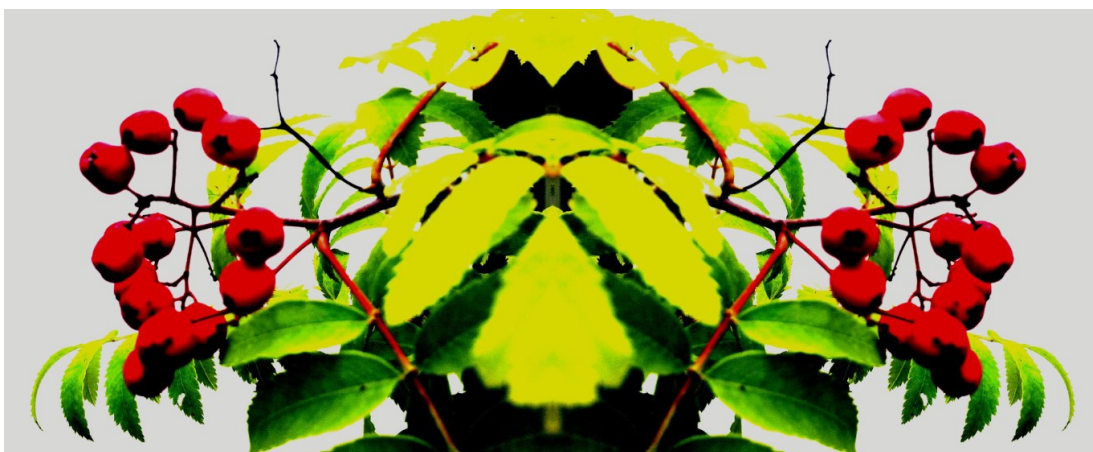
Yksi Kankaanpään parhaista puolista on ehdottomasti kanssaopiskelijat. Sosiaaliset piirit ovat kasautuneet vuosien mittaan kuin itsestään. Joka vuosi löytyy uusia hyviä tyyppejä, joiden kanssa viettää aikaa, suunnitella projekteja ja tuumailla maailman kiertoa. Se lienee raskain pala itselleni tämän koulun loppuessa – ihmiset lähtevät kukin omaan suuntaansa. Tällaiset erot ovat toki osa elämää, eikä tämä ole ensimmäinen eikä viimeinen kerta, kun näiden asioiden kanssa joutuu painimaan. Maailma tuolla koulun ja Kankaanpään ulkopuolella tuntuu hieman pelottavalta, mutta samalla jännittävän kutkuttelevalta - ja onhan se tietysti mahdollisuuksia pullollaan. Tällaista turvaisaa kuplaa, illuusiota siitä että kaikki on hyvin, pysyvää ja ikuisesti juuri näin, ei sitten millään tahtoisi päästettävän todellisuuden terävien kynsien alle.

Nämä ihmiset jäävät tähän paikkaan ja aikaan. Toivottavaa on, että yhteys ystäviin säilyy ja ties mitä tulevaisuudella on tarjota. Mutta totuus on se, että tällaisenaan tässä muodossa päivien kierto ja totuttu rytmi päättyy tähän kevääseen. Ihmiset vaihtuvat, kaupungit vaihtuvat, sosiaaliset piirit heittävät häränpyllyä ja jokaisen täytyy rakentaa lintukotonsa uudelleen.

Meidän seikkailumme jatkuu jossain toisaalla. Otan sen vastaan mahdollisuutena, porttina johonkin uuteen ja hienoon.

Vuodet Kankaanpäessä jäävät mieleeni lämpimän kotoisina: yhteisöllisenä ilotulituksena, kerrassaan hyvänä aikakautena.

Melankolia
Sisareni surussa
Pakenisitko?

Kysyt minulta
kuinka tulla taiteeksi
taiteilijalle

vastaa sinulle
riisu vaatteet yltäsi
katso minua

valikoin värit
käänny vähän vasempaan
olet kankaalla

ja nyt voimmekin
tutustua toisiimme
hieman tarkemmin.

3TARINANKERRONTAA JA POHDINTOJA OLEVAISUUDESTA

3.1Musiikki muusana

Kuten artist statementissäni seisoo, olen aina pitänyt lahjakkaita tarinankertojia arvossa. Olen kuunnellut pienestä pitäen paljon suomalaista musiikkia. Minulle on ollut tärkeämpää kappaleiden sisältämät tarinat, kuin varsinainen musiikillinen anti. Toki kuuntelen vastapainoksi myös musiikkia musiikin vuoksi, mutta sellainen harvemmin tekee minuun niin suurta vaikutusta kuin hyvät tarinat.

Haluan tuoda julki muutamia suosikkisanoittajiani, koska musiikilla ja minulla on pitkät juuret ja varmasti monien muiden tavoin koen musiikkijutut yhtenä suurimpana innoittajanani, mitä taiteen tekemiseen tulee. Joskus näen vasta pitkän ajan jälkeen töissäni kohtia, jotka selvästi uiskentelevat samoissa teemoissa kuin minuun syvälle iskostuneet kappaleet.

Leevi and the Leavingsin nokkamies Gösta Sundqvist on yksi pitkäaikaisimmista suosikeistani. Kiinnostuin ”Leevien” musiikista jo ala-asteikäisenä. Jotenkin se pieni epäsovinnaisuus ja mystiset ihmiskohtalot kolahtivat passelisti ajatusmaailmaani jo silloin. Parhaimmillaan Sundqvistin teksteissä arkisuus ja pienet outoudet kohtaavat kauniisti ja kulkevat käsi kädessä, kun tekstien hahmot joutuvat etsimään paikkaansa tässä runnellussa maailmassa. Olen myös aina ihannoinut tietynlaista suomalaista melankoliaa: se istuu mieleni maisemiin riipaisevalla tavalla. Harmaasävyt, loska ja ikuinen loka-marraskuun taite.

Jotenkin, kun kaikessa on lopulta kysymys juurikin siitä, oman paikkansa löytämisestä tästä paikoin ah-niin-julmasta maailmasta.

Hieman tuoreemmista suosikeista mainittakoon YUP:ssä vaikuttanut Jarkko Martikainen, joka on jo vuosien ajan jaksanut yllättää minut teksteillään. Varsinkin hänen tuoreinta albumiaan edeltänyt levy *Usko* (2011) on tehnyt minuun lähtemättömän vaikutuksen. Kyseinen albumi jaksaa miellyttää kerta toisensa jälkeen. Nostin kyseisen albumin esille lähinnä siksi, että sen teemoissa ja teksteissä käsitellään -monen muun asian muassa - uskoa ja yhtä suosikkiahmoani, Jeesusta

sellaisella tavalla, jonka koen hipovan omia näkemyksiäni hyvin läheisesti. Haluankin siteerata katkelmaa kappaleesta ”Kärpäsisistä härkiä”:

”Mutta jos on Jumala aivan kaiken takana,
 hän kai vapaa-ajattelijatkin loi;
 heidät maahan toi ja vapaat mietteet soi?
 Ja sitäkin miettiä voi,
 että puheenparsistaan Jeesus tultiin tuntemaan.
 Hän löysi yleisön ja löysi ongelmia.
 Mikä syy hänet vei ristinpuuhun, ellei
 sanojensa anarkia?”

*Jarkko Martikainen – Kärpäsisistä härkiä
 Usko (2011)*

3.2 Jeesukset, jumalolennot ja sen sellaiset

En koe itseäni mitenkään uskonnolliseksi ihmiseksi, mutta kuitenkin kristillisen kasvatuksen saaneena näitä asioita on tullut tutkailtua matkan varrella enemmän tai vähemmän. Tykkään toisinaan käsitellä töissäni näitä uskonnollisia sävyjä ja pyrin käsittelemään näitä asioita hieman kritsoiden ja huumorilla höystettynä. Juuri sellaisena, miten olen itse maailmani värittänyt.

Koen toisinaan haastavaksi ja kenties vaaralliseksikin tarttua asioihin, jotka ovat kirjaimellisesti pyhiä toisille. Tarkoitukseni ei ole varsinaisesti härnätä tai yrittää sävyyttää kääntämällä asioita pääläelleen, mutta kuten minkä tahansa informaation kanssa ihmisen on mielestäni hyvä pyrkiä tietynsorttiseen kriittisyyteen ja unohtaa turhan tiukkapipoiset ajatusmallit. Ihmiset voivat kukin tykönään vaalia itselleen tärkeitä asioita ja elää sellaisten normien tai oppien mukaan kuin haluavat. Mutta kannatan sanan- ja aatteenvapautta: on aivan yhtä oikein myös olla uskomatta mihinkään sen suurempaan.

Koska nämä asiat ovat jatkuvasti esillä niin julkisesti mediassa kuin kahvipöydissäkin, en ole halunnut ohittaa uskoa olankohautuksella. Vaikka sisältäni kenties puuttuukin jokin tyhjä kohta, joka kuuluisi täyttyä lupauksista ikuisen

elämään tai pelastukseen, koen silti olevani ihan hyvä tyyppi. Syntinen kenties, mutta se ei ole sama asia kuin epäkelpo.

Olen kuitenkin rakentanut itselleni jonkinsorttisen jumalakäsityksen. Toivoisin, että jos tuolla jossain on joku suurempi voima niin se olisi yksi suuri jokin, joka vain ilmentyy jokaiselle sellaisena mitä yksilö ikinä tarvitsekaan. Jos uskoo uudelleensyntymään, saisi itselleen uuden kierron. Jos haluaa paratiisiin, niin sinne sitten lopulta päätyisi. Jos haluaa Leijonakunigasmaiseen tapaan elää hetkensä ja sen jälkeen maatua ja puskea ruohoa jota taas antiloopit syövät, niin kävisi.

Tämä olisi mielestäni ainoa tapa, miten tämä koko systeemi olisi tasapuolista ja reilua. Maailmassa on niin paljon vaihtoehtoja tarjolla siihen, minne sielumme voikaan kiertyä jähka ruumiimme lakkaa toimintansa, niin kuinka ihmeessä näistä kaikista vaihtoehdoista voisi olla mahdollista löytää se oikea? Kuinka turhauttavalta tuntuukaan ajatus siitä, että omistaisin tämän (kenties ainoan) elämäni joillekin tyhjille lupauksille. Pahimmillaan unohtaisin itseni ja läheiseni siinä sivussa, enkä lopulta saisikaan mitään. Kuinka itsekäs ajatus, haluanko todella saada palkinnon? Ehkä en.

Ajattelen, että kaikella on alku ja loppu. Se on itseasiassa rauhoittava ajatus. Ikuisuus tuntuu käsitteenäkin jo niin valtavalta (sitähän se on), etten pysty sitä kovinkaan kauaa ajattelemaan ilman että päässäni alkaa pyöriä. En tahdo olla ikuinen. Tahdon olla tässä ja nyt. Pyrin tekemään mahdollisimman vähän turhaa pahaa. Mutta tahdon elää - pääasiassa itselleni. Tahdon myös aikanaan lakata olemasta ja antaa tilaa uusille, jotka jokainen kokevat olevansa oma minänsä. Itsenäinen yksilö. Jännittävää!

Ja mikäli nyt satun olemaan väärässä - jos onkin taivas ja helvetti, ja aikanaan joudun sinne alakerran puolelle - toivon, että paikan isäntä tulee minua vastaan, pahoittelee sitä että ilmastointi on rikki, on hieman lämmin mutta hei, korjaaja tulee ensi viikolla. Hän ohjaa minut jääkaapille jossa on kylmiä virvokkeita, kehottaa minua ottamaan lautasen ja saapumaan grillin ääreen missä pyöriikin vartaassa kokonainen syöttöporsas. Ja kenties jokunen ystävästäniikin olisi jo paikalla.

“PYHÄ KOLMIYHTEINEN JA KANSA KOIRAN VEROINEN”
KOLLAASI
2014

Tätä kuvaa käytin osana lopputyötäni. Tajusin vasta jonkin aikaa tämän valmistuttua, että tämä kiteyttää juurikin fiiliksiäni Martikaisen *Usko*-albumista jota olin lopputyöprosessini aikana kuunnellut. Itseasiassa löysin myös yhtymäkohtia Martikaisen taiteeseen. Kaikki tapahtuu alitajuisesti.

*Tykkään laskea
haikujeni tavuja
joskus erehdyn.*

*Valhe kuvassa:
toki tahdoin sanoa
että rakastan.*

4LOPPUTYÖ

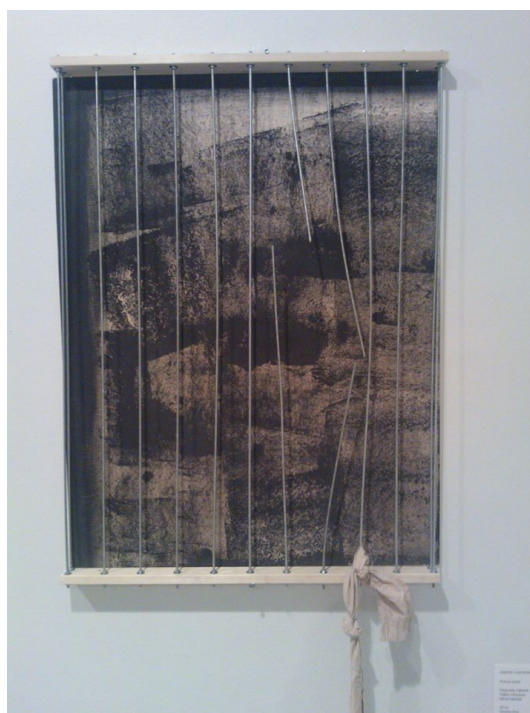
4.1Lopputyö prosessina – kuvin ja sanoin

Teossarja : Avaus

I-Haaveita häkistä

II – Häkki minussa

III- Minä häkistä

Lopputyöni tuli lopulta uunista ulos hyvinkin erinäköisenä kuin mitkä olivat alkuperäiset suunnitelmani. Alun alkujaan tarkoitukseni oli rakentaa liitutaulu, jolle olisin kyhännyt jonkin sortista karttaa itsestäni ja reiteistäni tämän koulun aikana. Halusin tutkiskella itseäni sekä punnita kokemuksiani ja ajatuksia yleensä tästä maailmasta. Tahdoin päästä takaisin tietynlaiseen skitsahtaneen rönsyilevän runsaaseen ilmaisuun, rytmittämiseen ilman rajoja.

Hankin alkuun ison palan vaneria ja magneettimaalia ja jouduin kohtaamaan hyvin varhaisessa vaiheessa ison kasan ongelmia – magneettimaali oli luokattoman kallista eikä yksi purkillinen riittänyt mihinkään. Luonnollisesti jouduin muuttamaan suunnitelmiani. En millään olisi kyennyt kustantamaan tarpeeksi maalia, jotta liitutaulu olisi valmistunut.

Välikritiikeistä oli kohdallani paljon hyötyä: ongelman kohdattuani minulle ehdotettiin, että minkä vuoksi yritän edes rajoittaa itseäni ja ilmaisuani jollekin valmiille pohjalle – miksi en asettaisi sisältöäni suoraan seinälle, vapaasti ja rönsyävästi kuten olin alkujaan haaveillutkin. Huomasin jumittuneeni yhteen ainoaan ajatukseen aivan liian tiiviisti, vaikka kaikki tiet olivat auki, ja mahdollisuudet rajattomat. Päätin vaihtaa suuntaa.

Lähdin suunnittelemaan sisältöä seinään. Ajatuksissani oli kasoittain polaroid-kuvia, kuvapäiväkirjan sivuja, paperinukkeja ja ties mitä. Pyörittelin ajatuksiani ja yritin pakonomaisesti löytää punaista lankaa tekemiselleni. En tahtonut laittaa seinälle kasoittaan sekavaa shaissea ilman yhdistäviä tekijöitä. Turhauduin, koska en löytänyt tietäni läpi itselleni sekoittamani suon. Jäin pohtimaan, että minkä vuoksi yritän sulloa itseäni jatkuvasti pieniin laatikoihin. Huomasin ajattelevani itseni häkkiin. Häkki! Siinäpä vasta ajatus.

Miksi en laittaisi itseäni konkreettisesti niihin häkkeihin? Sen teen!

Muutaman vaihteeksi epäonnisen kokeilun jälkeen sain konsultaatioapua veiston pojilta ja päädyimme siihen, että minulle sopivin ratkaisu olisivat kierretangot sekä rima. Niistä valmistin häkkielementit. Sain myös hyötykäytettyä magneettimaalilla rähmityn vanerini, joka lopulta toimitti virkansa vallan onnistuneesti häkkien taustamateriaalina

Sarjani ensimmäinen osio, *Haaveita häkistä*, sisältää eläinkirja-kollaaseja. Leikkaa-liimaa-pidä-hauskaa! Tässä häkissä pyörittelin teemoja epävarmuudesta, ihmissuhteista, seksuaalisuudesta ja uskonnosta. Haluja ja pelkoja häkeistä ja häkittämisestä. Haaveita niin häkkien sisältä ulos kuin ulkoa sisällekkin päin. Onko häkki turvasatama vai vankila? Millainen on sinun häkkisi? Millaisena vapaus lopulta näyttäytyy missäkin tilanteessa.

Keskimmäinen teos, *Minä häkissä*, kertoo kokemuksistani taiteen parissa.

Kuka olen taiteilijana? Miten näen itseni ja teokseni? Miksi on niin hankala muistaa pitää itseään arvossa, kun on koko ajan hirveän hyvien tekijöiden ympäröimänä?

Halusin häkittää grafiikkaa ryönäisissä paspiksissa. Teokset ovat vinossa ja täynnä sormenjälkiä. Niissä toistuvat lähinnä kaikki perinteiset grafiikan synnit, joita olen onnistunut toistamaan hienosti tämän koulun aikana. Tarkkaavaisuus ja pitkäjännitteisyys eivät ole vahvimpia ominaisuuksiani. Tavallaan tämä kertoo siitä, että vaikka pelkäänkin paikoin etten ole niin hyvä ja tarkka kuin haluaisin olla, niin seison kuitenkin ilmaisuni ja valintojeni takana. Ei minun tarvitse lopsahdella valmiisiin muotteihin ja vanhoihin tottumuksiin. Voin lätkiä töitäni vaikka magneettien varassa jääkaappini oveen (ja taas pääsemme alkuperäiseen liitutauleemaani, nämä ajatukset pysyivät prosessin aikana hyvin mukana, vaikkakin toteutustapa koki suuren muodonmuutoksen!) mikäli itse niin toivon. Itsehän rakennan näistä asioista itselleni ongelmia – niiden kun ei tarvitsisi olla tekemistäni rajoittavia tekijöitä.

Tästä pääsemmekin sulavasti sarjani viimeiseen osaan – *Minä häkistä*.

Häkistä on luikerreltu ulos, kenties hieman vaivalloisesti. Pakoreittinä toiminut lakanaköysikin on vielä paikoillaan, kuin odottamassa, mikäli karkuri tuleekin katumapäälle ja haluaa palata kotiin. Me itse rakennamme itsellemme ne pahimmat häkit. Tiettyjä paineita aiheuttaa tietysti myös lukuisat ulkoiset tekijät, mutta lopulta pitkälti on itsestämme kiinni mihin annamme itsemme kahliutua. Voimme pyrkiä uusille vesille, jos haluamme. Tietty tilat vain saattavat olla turvallisia, kotoisia ja tarpeellisia. Uusinnan arvoisia.

*Rakenna suoja
ylleni oi armahin
hautaani sataa.*

"KUOLEMAN PUUTARHA"
LITOGRAFIA
2011

*Jos vain tohtisin
itkisin niin huolella
verta ja paskaa.*

"Vedä koko paska jotenkin järkevästi yhteen. Löytyy joku lanka. Elä huoli."

-Minä minulle, kirjallisesta opinnäytetyöstä, keväällä 2014.